

Sajó Sándor

Magyar ének 1919-ben

Mint egykor Erdély meghajszolt határán
A fölriasztott utolsó bölény,
Úgy állsz most, népem, oly riadtan, árván
Búd vadonának reszkető ölén;
És én, mint véred lüktető zenéje,
Ahogy most lázas ajkadon liheg,
A hang vagyok, mely belesír az éjbe
És sorsod gyászát így zendíti meg:

Két szemem: a szégyen, homlokom: gyalázat,
S a szívem, óh, jaj, szíinig fájdalom...
Mivé tettétek az én szép hazámat?
Hová süllyedtél, pusztuló fajom?
Fetrengsz a sárban, népek nyomorultja,
Rút becstelenség magad és neved, —
Én mit tegyek már? — Romjaidra hullva
Lehajtom én is árva fejemet.

Laokoon kínja, Trója pusztulása
Mesének oly bús, sorsnak oly magyar;
A sírgödör hát végleg meg van ásva,
A föld, mely ápolt, most már eltakar;
Búm Nessus-ingét nem lehet levetnem,
De kínja vád s a csillagokra száll,
Ha végzetem legg magyarrá születnem:
Magyarnak lennem mért ily csúf halál?

Nemzet, mely máglyát maga gyújt magának
És sírt, vesztére, önszántából ás,
Hol száműzötté lett a honfibanat
És zsarnok göggé a honárulás, —
Hol a szabadság örjögésbe rothad
S Megváltót s latrot egykép megfeszít,
Hol szívet már csak gyávaság dobogtat, —
Ah, rajtunk már az Isten sem segít!

A mindenségbe annyi jaj kiáltson,
Ahány magyar rög innen elszakad;
A tíz körmömmel kelljen bár kiásnom,
Kiásom a földből a holtakat:
Meredjen égne körül a határon
Tiltó karjuknak végtelen sora,
S az ég boltján fönt lángbetűkkel álljon
Egy égő, elszánt, zordon szó: soha!

Soha, soha egy kis göröngyöt innen
Se vér, se alku, se pokol, se ég —
Akárhogy dúl most szent vetéseinkben
Idegen fajta, hitvány sőpredék:
E száz maszlagtól részegült világon
Bennem, hitvallón egy érzés sajog:
Magyar vagyok, a fajomat imádom
És nem leszek más, inkább meghalok!

Uram, tudd meg, hogy nem akarok élni,
Csak magyar földön és csak magyarul.
Ha bűn, hogy lelket nem tudok cserélni,
Jobb is, ha szárnyam már most porba hull:

De ezt a lelket itt hagyom örökbe
S ez ott vijjog majd Kárpát havasán
És belesírom minden ősi rögbe:
El innen rablók, — ez az én hazám!

És leszek szégyen és leszek gyalázat
És ott égek majd minden homlokon
S mint bujdosó gyász, az én szép hazámat
A jó Istentől visszazokogom;
És megfúvom majd hitem harsonáit,
Hogy tesz még Isten gyönyörű csodát itt:
Bölcsővé lesz még minden ravatal, —
Havas Kárpáttól kéklő Adriáig
Egy ország lesz itt, egyetlen s magyar!